

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Dvořáka a soudců Mgr. et Mgr. Jaroslava Vávry a JUDr. Petry Venclové, Ph.D. ve věci **žalobce: MIXENTIS s.r.o.**, IČ 28851285, se sídlem třída Míru 90, 530 02 Pardubice, **zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem**, se sídlem Na Zlatnici 301/2, 140 00 Praha 4, proti **žalovanému: Krajský úřad Pardubického kraje**, se sídlem Komenského nám. 125, 532 11 Pardubice, **v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 02.09.2016, č.j. KrÚ 62355/2016/ODSH/12,**

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Vymezení věci:

Žalovaný rozhodnutím uvedeným v záhlaví tohoto rozsudku zamítl podle § 90 odst. 5, zákona č. 500/2004 Sb. správního řádu (dále jen „správní řád“) odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Pardubic ze dne 8.6.2016, č.j. OSA/P-5341/15-D/51 (dále jen „rozhodnutí správního orgánu prvního stupně“) a uvedené rozhodnutí potvrdil. Podle rozhodnutí správního orgánu prvního stupně se MAXEN s.r.o. (IČ shodné s IČ žalobce

MIXENTIS s.r.o.) jako provozovatel vozidla tovární značky BMW, registrační značky vozidla XY, dopustil správního deliktu podle ustanovení § 125f odst. 1, zákona č. 361/2000 Sb. o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“) tím, že nezajistil v rozporu s ustanovením § 10 zákona o silničním provozu, aby při užití jím provozovaného vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem, konkrétně když nezjištěný řidič dne 11.11.2014 v době minimálně od 14:01 do 14:06 hodin v ulici Jindřišská (u křižovatky ulic Jindřišská a třída Míru) v Pardubicích s vozidlem uvedené tovární a registrační značky při zastavení nezastavil vpravo ve směru jízdy, čímž se dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu pro porušení ustanovení § 25 odst. 1 písm. a) téhož zákona; za spáchaný správní delikt byla žalobci podle § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu a podle § 125c odst. 4 písm. f) téhož zákona uložena pokuta ve výši 1.500 Kč a dále mu byla na základě § 79 odst. 5 správního řádu uložena povinnost nahradit paušální částku nákladů řízení ve výši 1.000 Kč.

Žalobní body:

Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného včasnou žalobou podanou podle § 65 a následující zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“).

Žalobce předně namítá nepřezkoumatelnost žalovaného rozhodnutí pro jeho nesrozumitelnost, neboť dle něj z výroku správního orgánu prvního stupně nejsou patrné všechny skutkové okolnosti nezbytné k závěru, že skutek vykazuje znaky správního deliktu. Žalobce tvrdí, že okolnost, že nezjištěný řidič nezastavil vpravo ve směru jízdy, sama o sobě neznamená porušení ustanovení § 25 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, neboť nebylo prokázáno, že se nejednalo o jednosměrnou pozemní komunikaci, tedy že zde řidič mohl zastavit a stát vlevo ve směru jízdy. Žalobce proto tvrdí, že z výroku napadeného rozhodnutí (ve spojení s výrokem rozhodnutí správního orgánu prvního stupně) není zjevné, zda se jednalo o jednosměrnou nebo obousměrnou pozemní komunikaci, byť na základě přechodné úpravy. Žalobce v této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 11.9.2015, č.j. 2 As 111/2015-42 (rozsudky NSS jsou dostupné na www.nssoud.cz), podle kterého je nezbytné, aby z popisu skutku byly patrné veškeré skutkové okolnosti jednání, které jsou rozhodné pro úsudek, zda byly naplněny všechny znaky skutkové podstaty správního deliktu. Není ani patrné, kde řidič zastavil a stál, zda např. na chodníku, neboť pak by porušoval ustanovení § 53, odst. 2 zákona o silničním provozu, nikoliv § 25 odst. 1 písm. a) téhož zákona. Žalobce nadto sporuje, že předmětný úsek pozemní komunikace byl v daném čase skutečně obousměrný. Dle žalobce z fotodokumentace nelze dovodit, že by řidič porušoval jakoukoliv dopravní značku. Žalobce sporuje faktické prokázání obousměrnosti daného úseku v rozhodné době.

Žalobce dále namítá nedostatek materiální stránky přestupku a rovněž správního deliktu, když se dovolává rozsudku NSS ze dne 17.2.2005, č.j. 7 As 18/2004-48, v němž je zdůrazněna nezbytnost naplnění materiálního znaku přestupku jako předpoklad pro závěr o jeho spáchaní a dále odkázal rovněž na rozsudek NSS ze dne 14.12.2009, č.j. 5 As 104/2008-45, podle kterého okolnosti vylučující porušení nebo ohrožení zájmu společnosti musí být posuzovány vždy v každém konkrétním případě a nelze je paušalizovat. Žalobce zdůraznil, že i kdyby se jednalo o obousměrnou pozemní komunikaci, tak je z fotodokumentace zřejmé, že jeho vozidlo bylo ustaveno na samém konci slepé pozemní komunikace, tudíž jen stěží mohlo

někoho omezovat nebo ohrožovat při parkování nebo vyjíždění. Žalobce totiž uvádí, že na křižovatce ulic Jindřišská a třída Míru byla umístěna betonová zábrana, která obousměrnému provozu bránila.

Dále žalobce namítá, že správní orgán prvního stupně neprovedl ústní jednání, tudíž že žalovaný jeho rozhodnutí nezákonně potvrdil, ačkoliv došlo k porušení práva žalobce podle článku 6 odst. 1, 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, neboť žalobce má právo na to, aby jeho věc byla projednána za jeho přítomnosti, aby se mohl vyjádřit ke všem prováděným důkazům. Žalobce přitom námitku absence ústního jednání uplatnil již v odvolání. Žalobce zdůraznil, že obvinění ze správního deliktu je trestním obviněním, je proto nutné použít analogii trestního řádu a provést ústní jednání. K tomu odkázal na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 15.4.2015, č.j. 15A 14/2015-35 a na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové, ze dne 29.4.2015, č.j. 30A 56/2014-35, kdy uvedené krajské soudy povinnost provést ústní jednání v projednávaných věcech správních deliktů uznaly. Žalobce zdůraznil, že rovněž NSSS v rozsudku ze dne 7.1.2016, č.j. 9 As 139/2015-30 vyjádřil povinnost ústního jednání ve věci správního deliktu provozovatele vozidla. Nadto žalobce uvádí, že, i pokud by nebylo nutno nařizovat ústní jednání, mělo být prováděno dokazování za osobní účasti žalobce jako účastníka řízení s odkazem na ustanovení § 50 odst. 1 správního řádu. Dokazování, které bylo provedeno v průběhu správního řízení, považuje za nezákonné a tvrdí, že měl právo být vyrozuměn o možnosti účastnit se provádění dokazování mimo ústní jednání v souladu s ustanovením § 51 odst. 2 správního řádu, k čemuž odkázal na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 20.7.2015, č.j. 57A 51/2014-34, podle kterého je porušení uvedené zásady bezprostřednosti procesní vadou takové intenzity, že tato mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé. Žalobce trvá na tom, že v dané věci, přestože byl vyrozuměn o konání dokazování mimo ústní jednání a o možnosti následného seznámení s podklady podle § 36 odst. 3 správního řádu, nevyrozuměl ho správní orgán a nepoučil ho o tom, že má právo přímo se dokazování účastnit. Žalobce rovněž namítá, že fotodokumentaci nelze považovat za listinný důkaz, který stačí založit do spisu.

Pokud jde o samotnou skutkovou podstatu správního deliktu provozovatele vozidla a zejména o povinnost stanovenou podle § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, ta je dle právního názoru žalobce uzákoněna v rozporu s Ústavou. Žalobce odmítá presumpci odpovědnosti provozovatele vozidla, neboť se jedná o uzákonění pravidla vyžadujícího nesplnitelné chování, když provozovatel vozidla není schopen ovlivnit chování řidiče. Žalobce používá analogii se situací, kdy držitel zbraně odpovídá za trestný čin proti životu a zdraví, pokud by čin spáchal ten, jemuž byla zbraň po právu svěřena, přičemž skutečný střelec by vyvážel bez trestu. Žalobce proto navrhl, aby soud zvážil podání návrhu na zrušení dotčených zákonných ustanovení Ústavnímu soudu.

Vyjádření žalovaného:

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě setrval na skutkovém a právním zhodnocení tak, jak jej předestřel v žalobou napadeném rozhodnutí. Dále k námitce nepřezkoumatelnosti výroku rozhodnutí vedl, že obousměrnost komunikace je řádně zdůvodněna již v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a že formulace skutkové věty výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně koresponduje s první částí věty ustanovení § 25 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu. Povinnost konat ústní jednání nelze dle žalovaného dovozovat paušálně

z ustanovení § 49 odst. 1 správního řádu, žalobce byl v dané věci řádně poučen podle § 36 odst. 3 správního řádu. O důkazech provedených mimo ústní jednání byl sepsán záznam, což odpovídá postupu, který byl akceptován NSS v rozsudku ze dne 22.10.2015, ve věci sp.zn. 8 As 110/2015. Žalovaný dále zdůraznil, že žalobce v průběhu správního řízení nenamítal, že by otázka obousměrnosti úseku předmětné pozemní komunikace byla sporná. Žalovaný rovněž poukázal na výzvu pro nepřítomného řidiče vydanou strážníkem městské policie, přičemž nebylo zjištěno, že by tento vykonával svoji služební povinnost v určitém zájmu, tedy lze vycházet z toho, že nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného zákonem, jak vyplývá z rozsudku NSS ze dne 27.9.2007, č.j. 4 Af 19/2007-114. Ve vztahu k naplnění materiální stránky přestupku a tedy i správního deliktu poukázal žalovaný na rozsudek NSS ze dne 6.1.2012, ve věci sp. zn. 5 As 106/2011 a na rozsudek NSS ze dne 25.1.2005, ve věci sp.zn. 5 Af 20/2004, podle kterých jednáním, které naplňuje formální znaky určité skutkové podstaty, je zpravidla naplněn i znak materiální. Podle druhého z citovaných rozsudků pak okolnosti, za kterých došlo k protiprávnímu jednání, jsou relevantní pro uložení výše sankce, nikoliv pro závěr o tom, zda byl, či nikoliv spáchán přestupek. Žalovaný konečně podtrhl objektivní charakter odpovědnosti za správní delikt, přičemž žalobce neprokázal ani netvrdil existenci tzv. liberačních důvodů ve smyslu ustanovení § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu.

Posouzení věci krajským soudem:

Krajský soud v dané věci zjistil ze správního spisu tyto rozhodné okolnosti. Z oznámení Městské policie Pardubice o podezření ze spáchání přestupku na úseku bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích ze dne 12.2.2015 je zřejmé, že se jedná o přestupek ve věci řidiče předmětného vozidla ze dne 11.11.2014 v 14:01 hod., když je zde uvedena registrační značka vozidla XY, jako místo spáchání přestupku ulice Jindřišská, Pardubice. Toto oznámení bylo postoupeno správnímu orgánu prvního stupně dne 12.2.2015. K záznamu je připojena fotodokumentace k události, na níž jsou zachyceny tři snímky vozidla registrační značky XY, z nichž je nepochybné, že vozidlo stojí na levé straně ve směru jízdy ve vozovce (nikoliv na chodníku), před ním je umístěn betonový zátaras a po pravé straně ve směru jízdy jsou zaparkována další vozidla na vyznačených parkovacích místech. Ve správním spise je založena karta vozidla uvedené registrační značky, kterou je prokázáno, že provozovatelem vozidla je MAXEN s.r.o. To, že byl žalobce provozovatelem vozidla, žalobce nespороval. Výzva k zaplacení částky podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu ze dne 21.9.2015 byla žalobci doručena spolu s fotodokumentací dne 21.9.2015 prostřednictvím datové schránky. Žalobce doručení výzvy nespороval, doručeníka je založena ve správním spisu. Dne 3.11.2015 byl vydán v této věci příkaz, jímž byla žalobci uložena pokuta za uvedený správní delikt ve výši 1.500 Kč. Proti příkazu doručenému dne 3.11.2015 podal žalobce včas odpor.

Žalobce byl ve správním řízení zastoupen obecným zmocněncem, společností FLEET Control, s.r.o. Dne 24.11.2015 byla žalobci a rovněž jeho zmocněnci doručena písemnost, která obsahovala vyrozumění o pokračování správního řízení po podaném odporu proti příkazu, vyrozumění o provedení důkazů mimo ústní jednání, poučení o možnosti vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí a sdělení jmen oprávněných úředních osob v dané věci. Žalobce a zmocněnec byli přitom výslovně poučeni, že důkazy budou prováděny mimo ústní jednání dne 14.12.2015 v 9:00 hodin v budově Magistrátu města Pardubic s tím, že poté bude mít správní orgán shromážděny podklady pro vydání rozhodnutí. K vyjádření se k podkladům

pro vydání rozhodnutí byla žalobci stanovena lhůta 5 dnů od provedení důkazů s uvedením času, kdy se lze dostavit k správnímu orgánu prvního stupně s tím, že je možné dohodnout i jiný čas. Dále je ve správním spise založen záznam o provedení důkazů listinou ze dne 14.12.2015 v době od 9:00 do 9:30 hodin, a to o provedení důkazů na listech spisu 1-34 správního spisu, přičemž je zde potvrzeno zhlédnutí fotografií obsažených ve správním spise. Žalobce prostřednictvím svého zmocněnce podal dne 14.12.2015 vyjádření, ve kterém vyslovil nesouhlas s tím, že by byl přestupek řidiče prokázán, neboť není zřejmé, jakou dopravní značku měl porušit, a dále namítal, že nebylo ve správním řízení provedeno ústní jednání a dokazování v jeho přítomnosti. Následně správní orgán prvního stupně požádal o součinnost správní orgány ohledně prokázání obousměrnosti provozu na dotčené pozemní komunikaci. Vyjádřením Magistrátu města Pardubic ze dne 2.3.2016 je prokázáno, že místní úprava provozu v ulici Jindřišská v Pardubicích v úseku mezi ulicemi U divadla a třída Míru ke dni 11.11.2014 spočívala v obousměrném provozu. Dále je zde uvedeno, že pro dané období bylo v souvislosti s rekonstrukcí třídy Míru vydáno rozhodnutí o uzavírcce třídy Míru, což bylo doloženo v příloze a právě v souvislosti s rekonstrukcí třídy Míru byl pro přechodnou dobu přechodnou úpravou v tehdy slepém úseku ulice Jindřišská zaveden obousměrný provoz. V příloze je obsaženo rozhodnutí o uzavírcce místní komunikace v Pardubicích, a to třídy Míru a ulice Sladkovského ze dne 27.2.2014. Vyjádřením Úřadu Městského obvodu Pardubice I. je rovněž prokázáno, že ulice Jindřišská byla v předmětném úseku v termínu od 3.3.2014 do 28.2.2015 podle rozhodnutí silničního správního úřadu č.j. UMOI/437/2014/ODŽ/12/Vg-6 ze dne 27.2.2014 obousměrná. Žalobce a jeho zmocněnec byli přípisem ze dne 24.3.2016 vyrozuměni o doplnění dokazování a o termínu provedení tohoto dokazování mimo ústní jednání a o možnosti vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí. Tato vyrozumění byla doručena žalobci dne 24.3.2016 a jeho zmocněnci dne 25.3.2016. Vyrozumění obsahovalo uvedení konkrétního data dokazování, a to dne 20. 4.2016 v 9:00 hod., v budově Magistrátu města Pardubic, dále byla žalobci opětovně stanovena lhůta 5 dnů od provedení důkazů mimo ústní jednání k tomu, aby se mohl vyjádřit k podkladům pro vydání rozhodnutí s tím, že po telefonické domluvě lze dohodnout jiný vhodný čas mimo stanovenou dobu. O provedení důkazu listinou dne 20.4.2016 od 9 do 9:20 hod. byl proveden záznam, ze kterého je zřejmé, že žalobce ani jeho zmocněnec svého práva účastnit se úkonu nevyužili.

Následně bylo vydáno rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, jak je již uvedeno shora, přičemž podle odůvodnění vzal správní orgán prvního stupně z vyjádření obou správních orgánů za prokazané, že ulice Jindřišská v Pardubicích byla v termínu od 3.3.2014 do 28.2.2015 dle rozhodnutí silničního správního úřadu č.j. UMOI/437/2014/ODŽ/12/Vg-6 ze dne 27.2.2014 obousměrná na přechodnou dobu na základě přechodné úpravy provozu na pozemních komunikacích v Pardubicích. Dále správní orgán prvního stupně zhodnotil skutkový stav věci tak, že došlo k přestupku, když podle § 25 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, řidič smí zastavit a stát jen vpravo ve směru jízdy co nejbližší k okraji pozemní komunikace a na jednosměrné pozemní komunikace vpravo a vlevo. Ve vztahu k ústnímu jednání správní orgán prvního stupně uvedl, že taková povinnost nevyplývá z ustanovení § 49 odst. 1 správního řádu, přičemž odkázal na rozsudek NSS ve věci sp. zn. 1 As 166/2015. Správní orgán prvního stupně zdůraznil, že se jedná o odpovědnost za výsledek, tedy odpovědnost za to, že nebylo zajištěno, aby vozidlo bylo užíváno na pozemních komunikacích tak, aby byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích, neboť nezjištěný řidič se dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu pro porušení ustanovení § 25 odst. 1 písm. a) téhož zákona.

Sankce v daném případě je zákonem stanovena podle § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu v rozmezí od 1.500 do 2.500 Kč. Správní orgán prvního stupně přitom uložil sankci na samé spodní hranici zákonné sazby a charakterizoval ji jako preventivní upozornění provozovatele vozidla.

Žalobce napadl rozhodnutí správního orgánu prvního stupně dne 23.6.2016 odvoláním a následně byla žalobci stanovena lhůta 5 dnů k odstranění vad podání podle § 37 odst. 3 správního řádu, aby žalobce doplnil odvolací námitky. Tato výzva byla zmocněnci žalobce doručena do datové schránky dne 30.6.2016. Odvolání bylo dne 30.6.2016 doplněno, přičemž žalobce uplatnil odvolací námitku absence ústního jednání ve věci s tím tvrzením, že měl zájem účastnit se dokazování, a dále žalobce namítal, že správní delikt provozovatele vozidla je promlčen. Následně bylo vydáno rozhodnutí žalovaného, kterým, jak je již uvedeno shora, bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl právní názor, jak je již uvedeno shora ve vyjádření k žalobě, tedy zdůraznil, že se nepodařilo zjistit osobu pachatele přestupku, proto byly splněny podmínky pro projednání správního deliktu provozovatele vozidla. Ve vztahu k neprovedení ústního jednání žalovaný zopakoval, že takovou povinnost nelze dovodit z ustanovení § 49 odst. 1 správního řádu a že v dané věci byl žalobce dostatečně poučen podle § 36 odst. 3 správního řádu, přičemž o důkazech provedených mimo ústní jednání byl sepsán řádně záznam, což odpovídá postupu, který byl akceptován NSS v rozsudku ze dne 22.10.2015 ve věci sp.zn. 8 As 110/2015. Obdobně žalovaný odkázal na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové, pobočky v Pardubicích č.j. 52A 65/2014-38, podle kterého není dána zákonná povinnost nařizovat ústní jednání ve věci správního deliktu. K druhé odvolací námitce promlčení správního deliktu pak uvedl, že prekluzivní lhůta v délce jednoho roku se týká pouze přestupků, nikoliv spáchání správních deliktů a ve vztahu k tomu, že se nejednalo o prekluzi, odkázal na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové, pobočky v Pardubicích ze dne 27.4.2016, č.j. 52A 100/2015-63, který v tomto rozsudku vyslovil, že v důsledku nové právní úpravy zákona č. 230/2014 Sb., která stanovila pro zánik této povinnosti lhůty delší, došlo pouze k prodloužení již běžící zmíněné jednorocní lhůty, kdy se nejedná o trestnost tohoto jednání, ale jen o otázku, jak dlouho lze to jednání postihnout.

Krajský soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v mezích řádně uplatněných žalobních bodů, a to podle skutkového a právního stavu v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1, 2 s.ř.s.), přičemž ve věci bylo rozhodnuto bez ústního jednání v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s.ř.s. Krajský soud poznamenává, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případě shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění, což v této věci činí (viz např. rozsudek NSS ze dne 27.7.2007, č.j. 8 Afs 75/2005-130 publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky NSS ze dne 2.7.2007, č.j. 4 As 11/2006-86, ze dne 29.5.2013, č.j. 2 Afs 37/2012-47). K tomu lze ještě uvést, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamená, že krajský soud je povinen reagovat na každou z dílčí argumentace a tu obsáhle vyvrátit, jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (viz rozsudek NSS ze dne 3.4.2014, č.j. 7 As 126/2013-19).

Dále krajský soud uvádí právní argumentaci.

Předně je třeba vyjádřit se k výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, který byl potvrzen rozhodnutím žalovaného. Náležitosti výroku rozhodnutí o přestupku jsou

stanoveny v § 77 zákona č. 200/1990 Sb. o přestupcích (dále jen „zákon o přestupcích“), podle kterého výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, musí obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, formu zavinění, druh a výměru sankce, popřípadě rozhodnutí o opuštění od uložení sankce, o započtení doby do zákazu činnosti, o uložení ochranného opatření o nároku na náhradu škody a o náhradě nákladů řízení. Tedy ve vztahu k popisu skutku je zřejmé, že zákonodárce požaduje, aby výrok obsahoval takový popis skutku, v němž je uvedeno rovněž označení místa a času jeho spáchání. V daném případě výrok rozhodnutí správního orgánu prvního stupně obsahoval dostatečný popis skutku, neboť bylo identifikováno vozidlo, které provozoval žalobce a dále jednání, ve kterém měl přestupek spočívat, včetně časového a místního jednoznačného vymezení spáchání přestupku. Tedy způsob spáchání přestupku je co do místa i času zcela nepochybný a je zcela zjevné, že řidič porušil svoji povinnost právě tím, že při zastavení nezastavil vpravo ve směru jízdy, přičemž zde vozidlo stálo min. v době od 14:01 do 14:06 hodin dne 11.11.2014. Uvedená formulace, tak jak ji zvolil správní orgán prvního stupně, odpovídá tomu, jak je povinnost řidiče při zastavení a stání vymezena zákonodárcem v § 25 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, neboť zde je uvedeno, že řidič smí zastavit a stát jen vpravo ve směru jízdy co nejbližší k okraji pozemní komunikace a na jednosměrné pozemní komunikaci vpravo i vlevo. Tedy v případě, že se jedná o obousměrnou komunikaci, pak není tuto okolnost třeba ve výroku rozhodnutí explicitně uvádět, naopak bylo by nutné uvést údaj o jednosměrné komunikaci.

Krajský soud zdůrazňuje, že srozumitelnost výroku rozhodnutí o přestupku je významná zejména z pohledu nezaměnitelnosti skutku, což je klíčové právě z důvodu zachování zásady *ne bis in idem* (ne dvakrát v téže věci). Skutek, jímž je událost projevená ve vnějším světě kvalifikována jako protiprávní jednání (k pojmu skutek viz usnesení Ústavního soudu ze dne 17.7.2002, ve věci sp.zn. II. ÚS 143/02), musí být řádně, a to místně, časově a věcně, tedy popisem, vymezen tak, aby nemohlo dojít k záměně popisovaného skutku se skutkem jiným. Vyjdeme-li z premisy nutnosti splnění kritérií udržení totožnosti skutku, pak lze v konkrétních případech za zcela individuálních podmínek tolerovat nepřesnosti v dílčím vymezení skutku, které nenarušují jeho nezaměnitelnost, jak to ostatně vyplývá z judikatury trestních soudů i správních soudů (tak např. podle rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 1.6.2012, č.j. 16 A 1/2011-73: *„Rozhodnutí o přestupku musí obsahovat popis skutku s uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i s uvedením jiných skutečností, jež je třeba k tomu, aby skutek nemohl být zaměněn s jiným, a dále musí být skutek popsán tak, aby byly naplněny veškeré zákonné znaky uvedené skutkové podstaty.“*). Nadto krajský soud doplňuje tu významnou skutečnost, že okolnost obousměrnosti daného úseku byla řešena v průběhu správního řízení a je dostatečně vypořádána v odůvodnění již správního orgánu prvního stupně, jak bude níže uvedeno. Krajský soud přitom odkazuje na rozsudek NSS ze dne 23.2.2005, č.j. 3 Ads 21/2004-55, podle kterého: *„Při ukládání sankce za tzv. jiný správní delikt neodpovídá ustanovení § 47, odst. 2 správního řádu, je-li popis skutku obsažen jen v odůvodnění a nikoliv ve výroku rozhodnutí. Taková skutečnost však nezpůsobuje nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí pro nesrozumitelnost ve smyslu § 76, odst. 1, písm. a) s.ř.s. Soud, který takové rozhodnutí přezkouvává ve správním soudnictví, musí v souladu s § 76, odst. 1, písm. c) s.ř.s. posoudit, zda uvedené podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé. Tak tomu zpravidla nebude, je-li skutek, v němž je spatřován jiný správní delikt, odpovídajícím způsobem popsán v odůvodnění rozhodnutí.“*

Tedy, z uvedeného rozsudku je zřejmé, že ani pochybení nedostatečného vymezení popisu skutku ve výroku samém neznamena paušálně jeho nepřezkoumatelnost, nýbrž v individuálním případě může být tato vada zhojena právě kvalitou odůvodnění daného rozhodnutí ve spojení s ostatními identifikujícími údaji obsaženými ve výroku správního rozhodnutí. Krajský soud však opakuje, že v dané věci dospěl k závěru, že výrok netrpí absencí žádného z podstatných náležitostí výroku rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 77 zákona o přestupcích. Proto uvedenou žalobní námitku vyhodnotil jako nedůvodnou.

Pokud jde o samotné prokázání spáchání přestupku a spáchání správního deliktu, pak ta okolnost, že v daném úseku byl na základě přechodné úpravy zřízen obousměrný provoz pozemní komunikace, byla v průběhu správního řízení dostatečným způsobem prokázána. Ve správním spise existují dva důkazy, které byly řádně provedeny mimo ústní jednání, neboť o nich je ve správním spise učiněn záznam o provedení důkazů, jak je již uvedeno shora. Jedná se o důkaz vyjádřením Magistrátu města Pardubic ze dne 2.3.2016 včetně rozhodnutí Úřadu Městského obvodu Pardubice I. č.j. UMOI/437/2014/ODŽ/12/Vg-6 ze dne 27.2.2014 a dále o důkaz vyjádřením Úřadu Městského obvodu Pardubice I. ze dne 23.3.2016, jímž bylo výslovně potvrzeno, že ulice Jindřišská byla v předmětném úseku obousměrná v termínu od 3.3.2014 až 28.2.2015, a to na základě rozhodnutí příslušného silničního správního úřadu č.j. UMOI/437/2014/ODŽ/12/Vg-6 ze dne 27.2.2014. K tomu je třeba doplnit, že ani z fotografií, které byly pořízeny strážníky městské policie na místě samém, nelze dovodit, že by se nejednalo o obousměrný úsek. Naproti tomu z těchto fotografií je zcela zřejmé zaparkované vozidlo uvedené registrační značky XY, které zjevně parkuje na levé straně, tedy proti směru jízdy. Naproti tomu, jak již bylo uvedeno shora, na pravé straně vozovky jsou vyznačená parkovací místa, na nichž parkují jiná vozidla. Tedy bylo jednoznačně prokázáno, že se jednalo v rozhodném období o obousměrný úsek, neboť přestupek byl spáchán dne 11.11.2014, tedy v době, kdy úsek byl na základě přechodné úpravy provozu na pozemních komunikacích obousměrný. Naproti tomu žalobci se nepodařilo takto prokázanou skutečnost zpochybnit, jestliže žalobce totiž tvrdí, že tato okolnost byla prokázána pouze v rovině právní, nikoli skutkové, pak se mýlí, neboť o faktickém stavu jednoznačně vypovídá právě záznam přestupku, tedy fotodokumentace pořízená strážníky Městské policie Pardubice. Tato fotodokumentace přitom byla jako důkaz řádně provedena mimo ústní jednání, přičemž byl řádně pořízen záznam o provedení důkazů ze dne 14.12.2015. K tomu, že se jednalo o důkaz získaný od strážníků městské policie, krajský soud zdůrazňuje, že žalobce v dané věci neuvedl žádné konkrétní, ale ani obecné námitky proti nezaujatosti a nestrannosti dotčených strážníků městské policie, tedy není žádný rozumný důvod pochybovat o jejich nestrannosti v dané věci, jak ostatně odpovídá i ustálené judikatuře NSS (viz např. rozsudek NSS ze dne 27.9.2007, č.j. 4 As 19/2007-114), tedy nebylo zjištěno, že by zasahující strážníci městské policie měli na výsledku zásahu jakýkoliv zájem, když vykonávali svou povinnost a ani nebylo zjištěno, že by při tomto zásahu překročili míru nezbytnou k dosažení legitimního účelu. K použitelnosti těchto fotografií a k nadbytečnosti případného výsledku policistů, když žalobce se dovolával provedení důkazů výsledkem konkrétní osoby, aniž by navrhoval přímo strážníky městské policie, krajský soud odkazuje na usnesení Ústavního soudu ze dne 20.6.2017, č.j. III. ÚS 1319/2017 (bod 9): „*Ústavnímu soudu nezbyvá, než přisvědčit NSS, že odsouzení za přestupek není nezbytně nutný výsledek policistů provádějících měření, neexistují-li objektivní pochybnosti o jeho správnosti. Ostatně ani v trestním řízení, na jehož standardy stěžovatel upozorňuje, není úplně obvyklé, aby soud vyslýchal policisty provádějící kupříkladu ohledání místa činu či srovnání genetických nebo balistických vzorků. Takový výsledek je naopak spíše výjimkou v situaci, kdy úřední listiny obsahují nějaké nedostatky, nebo*

rozporuje s dalšími důkazy. U méně závažné přestupkové agendy tak není takový postup rovněž nutný. Úřední záznamy totiž mimo jiné nahrazují výpovědi policistů, kteří by již, zcela pochopitelně, nemuseli být schopni jednotlivé dopravní přestupky kupříkladu s odstupem jednoho roku identifikovat a vzájemně od sebe odlišit.“ Tedy, rovněž na základě tohoto nálezu Ústavního soudu je namístě uzavřít, že fotodokumentace spolu s oznámením o podezření ze spáchání přestupku ze dne 12.2.2015, které zpracovala Městská policie Pardubice, je dostatečným důkazem o spáchání přestupku včetně té dílčí okolnosti, že daný úsek byl v rozhodnou dobu obousměrný. Na této okolnosti nemůže ničeho změnit ani skutečnost vytýkaná žalobcem, že fotografie nezachytila dopravní značku, kterou žalobce ani blíže nespecifikoval. K tomu je třeba ještě uvést, že obousměrný úsek dopravní značkou vyznačován není, protože obousměrný provoz pozemní komunikace je zcela standardní, naopak dopravním značením jsou značeny úseky, které jsou jednosměrné. Z uvedených důvodů proto krajský soud uzavřel, že námitka žalobce o tom, že nebylo prokázáno, že se jednalo o obousměrný úsek, je zcela nedůvodná a účelová.

Žalobce dále namítal, že nebyla dostatečně prokázána materiální stránka správního deliktu a přestupku. Materiálním znakem přestupku je jeho společenská škodlivost, která spočívá v ohrožení nebo porušení zájmů a hodnot chráněných zákonem. Pokud jde o rozsudek NSS ze dne 17.2.2015, č.j. 7 As 18/2004-48, na nějž žalobce odkazoval, uvádí se v něm, že teprve poté, co bylo zjištěno naplnění materiálního znaku přestupku, může správní orgán dojít k závěru, že konkrétním jednáním byl spáchán přestupek. Právě uvedeným způsobem přitom postupoval žalovaný, respektive správní orgán prvního stupně. Žalobcem odkazovaný rozsudek NSS ze dne 14.12.2009, č.j. 5 As 104/2008-45 právě akceptuje ten výklad, že naplnění formální skutkové podstaty přestupku sebou zpravidla nese i naplnění materiálního znaku přestupku: *„Jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, tedy naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti“* Na danou věc plně dopadá rozsudek NSS ze dne 6.1.2012, ve věci sp. zn. 5 As 106/2011, podle kterého: *„Materiální znak je představován tím, že zaviněné protiprávní jednání porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti a zájmy uvedené v ustanovení § 1 zákona o přestupcích; zde stěžovatel s odkazem na aktuální situace na vozovce tvrdí, že tento znak naplněn nebyl, neboť v dané chvíli nemohl nikoho ohrozit.“* NSS dále v tomto rozsudku dále uvedl, že: *„Z rozsudku, jehož se stěžovatel dovolává (č.j. 5 As 104/2008-74 ze dne 14.12.2009 – poznámka krajského soudu), však nelze dovodit, že by k naplnění materiálního znaku skutkové podstaty přestupky nedošlo vždy, když je sice naplněn formální znak přestupku zaviněným jednáním fyzické osoby, avšak nedojde k přímému ohrožení osob nebo majetku.“* NSS v tomto rozsudku totiž připustil, že pouze za zcela konkrétních okolností v určitém konkrétním případě nemusí ve vztahu k překročení rychlosti toto vždy znamenat, že byla naplněna materiální stránka přestupku proti bezpečnosti silničního provozu na pozemních komunikacích: *„Nicméně tato konstrukce platí pouze v případě, kdy existují významné okolnosti, které vylučují, aby takovým jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti; tím nedojde k naplnění materiálního znaku přestupku a takové jednání potom nemůže být označeno za přestupek.“* Tedy je zjevné, že k naplnění materiálního znaku přestupku nedojde pouze v případě, kdy není porušen, ale ani ohrožen chráněný zájem společnosti, nikoliv toliko právem chráněný zájem konkrétního účastníka silničního provozu, čehož se dovolává žalobce, když tvrdí, že jiní účastníci silničního provozu nemohli být ohroženi, neboť v ulici byla betonová zábrana a vozidlo parkovalo na konci této ulice. V dané věci je přitom z fotodokumentace pořízené strážníky Městské policie Pardubice zjevné, že na pravé straně vozovky, tedy na straně ve směru jízdy,

parkovala i jiná vozidla. Pokud žalobce tvrdí, že nebyla naplněna materiální stránka přestupku, neboť údajně neohrozil konkrétního dalšího účastníka silničního provozu, nemůže mít tato okolnost na naplnění materiální stránky přestupku vliv, neboť ta byla naplněna již právně naplněním formálního znaku přestupku. Lze dodat, že uvedené zaparkované vozidlo, když právě jeho zaparkováním došlo k významnému zúžení zbývajících prostoru na uvedené vozovce, by v případě nutnosti zásahu některé ze složek integrovaného záchranného systému, mohlo dle konkrétní situace představovat nezanedbatelnou překážku. Již s ohledem na tuto potenciální hrozbu nelze dovodit, že by v tomto konkrétním případě byly dány takové významné okolnosti, které by vylučovaly naplnění materiálního znaku přestupku ve smyslu ustanovení § 2 odst. 1, tedy, že by se nejednalo o takové zaviněné jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti a je za přestupek výslovně označeno v tomto nebo jiném zákoně. Žalobní námitka o absenci naplnění materiální stránky přestupku proto není důvodná.

Krajský soud shrnuje, že obsahem správního spisu bylo jednoznačně prokázáno, že byl spáchán přestupek, neboť toto je prokázáno oznámením o podezření ze spáchání přestupku ze dne 12.2.2015, fotodokumentací pořízenou Městskou policií Pardubice, evidenční kartou vozidla a dále shora uvedenými vyjádřeními o dočasné úpravě o obousměrnosti daného úseku předmětné pozemní komunikace.

Žalobce dále namítal neprovedení ústního jednání v průběhu správního řízení, přičemž krajský soud ve shodě s žalovaným konstatuje, že taková povinnost ve věci správního deliktu není správnímu orgánu uložena. To, jakým způsobem ochranu procesních práv v řízení o správním deliktu zakotví zákonodárce, je na jeho vůli. Již bylo ustálenou judikaturou NSS, kterou krajský soud plně respektuje, vyjudikováno, že ústní jednání je zajištěno v řízení před správními soudy, jak vyplývá z právní úpravy obsažené v s.ř.s. Naopak v dané věci nepřihlíží k žalobcem odkazovaným rozsudkům krajských soudů (rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 15.4.2015, č.j. 15 A 14/2015-35, rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové, ze dne 29.4.2015, č.j. 30 A 56/2014-35), neboť jimi není vázán. K čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod NSS totiž v rozsudku ze dne 16. 3. 2016, č.j. 1 As 166/2015-29 (bod 12) uvedl: „*Judikatura Evropského soudu pro lidská práva setrvale stojí na základním principu, že řízení o trestním obvinění musí být spravedlivé jako celek (viz rozsudek velkého senátu ESLP ze dne 16. 11. 2010 ve věci Taxquet proti Belgii, stížnost č. 926/05, § 84 a tam uvedené odkazy na další judikaturu). Ke splnění požadavků čl. 6 Úmluvy proto podle Nejvyššího správního soudu plně postačuje, pokud bude ústní jednání nařízeno v řízení před správním soudem. Důležitou roli hraje i skutečnost, že je možné se práva na spravedlivý proces vzdát (viz např. rozsudek ESLP ze dne 21. 2. 1990 ve věci Håkansson a Stureson proti Švédsku, stížnost č. 11855/85, § 66). Pokud tedy obviněný ze správního deliktu netrvá na konání ústního jednání v řízení o jeho žalobě ve smyslu § 51 s. ř. s., nemůže později namítat, že došlo k porušení čl. 6 odst. 1 Úmluvy. Na stejných zásadách stojí i právo plynoucí z čl. 38 odst. 2 Listiny (viz např. nález Ústavního soudu ze dne 23. 2. 2015, sp. zn. I. ÚS 2852/14, bod 28). Z těchto ustanovení podle Nejvyššího správního soudu neplyne jednoznačná povinnost správních orgánů projednávajících obvinění ze správního deliktu nařít ústní jednání.*“

K požadavkům vnitrostátní právní úpravy NSS v rozsudku ze dne 22. 10. 2015, č.j. 8 As 110/2015-46 (bod 23) uvedl: „*Podle § 49 odst. 1 správního řádu správní orgán nařídí ústní jednání, je-li to nezbytné ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků, případně stanoví-li to zákon. Zákon o přestupcích stanoví v § 74 odst. 1 správním orgánům povinnost*

*nařídít v prvním stupni ústní jednání; tím je přestupkové řízení specifické (...). V řízení o správních deliktech správní orgány nemají povinnost vždy nařídít ústní jednání (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 11. 2004, čj. 3 As 32/2004 – 53). V usnesení ze dne 3. 4. 2012, čj. 7 As 57/2010 – 82, rozšířený senát Nejvyššího správního soudu zdůraznil, že ve správním řízení trestní povahy je třeba dbát na dodržování zásady ústnosti, přímosti a bezprostřednosti. Provádění důkazů při jednání by proto mělo být pravidlem, od kterého se ale lze odchýlit v odůvodněných případech; v takovém případě správní orgán vyhotoví o provedení dokazování protokol podle § 18 správního řádu.“ Na základě těchto názorů došel NSS v rozsudku ze dne 7. 4. 2016, čj. 5 As 122/2015-18, k závěru, že: „V intencích judikatury zdejšího soudu správní orgány tedy nejsou povinny nařizovat ústní jednání v řízení o správních deliktech v situacích, kdy to není nezbytné ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků.“ Podle § 49 odst. 1 správního řádu platí, že ústní jednání správní orgán nařídí v případech, kdy to stanoví zákon, a dále tehdy, jestliže je to ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků nezbytné. Takovou povinnost nestanoví správnímu orgánu ani zákon o silničním provozu jako zvláštní zákon, který vymezuje skutkovou podstatu správního deliktu, tedy správní orgán k tomu, aby nařídil ústní jednání, nebyl povinen na základě právní úpravy, ale ani takovou povinnost nelze dovodit na základě individuálních okolností dané věci. Správní orgán prvního stupně totiž řádně provedl dokazování mimo ústní jednání v souladu s ustanovením § 51 správního řádu a o provedení takového důkazu v souladu s ustanovením § 53 odst. 6 správního řádu učinil záznam do spisu, jak je již uvedeno shora. Krajský soud připomíná, že o provedení dokazování mimo ústní jednání byl žalobce a jeho zmocněnec řádně vyrozuměn v souladu s ustanovením § 51 odst. 2 správního řádu, přičemž vyrozumění bylo v případě dokazování, které bylo prováděno ve dvou termínech, vždy zcela dostatečně srozumitelné, žalobce měl dokonce možnost se telefonicky se správním orgánem spojit a měl-li pochybnosti o tom, zda se může dokazování účastnit, pak se mohl na tuto možnost informovat. To však žalobce neučinil. Žalobce tak nebyl krácen na svých procesních právech. Nadto lze uvést, že právo účastníka řízení seznámit se s obsahem správního spisu před vydáním rozhodnutí, pokud byly prováděny listinné důkazy (včetně zhlédnutí fotografie) je dostatečně zaručeno ustanovením § 36 odst. 3 či § 38 odst. 1 správního řádu (viz *mutatis mutandis* /přiměřeně/ např. rozsudek NSS ze dne 29.5.2015, č.j. 5 As 197/2014-26). Tedy ani o provádění důkazů listinami obsaženými ve správním spise nemusel být žalobce vyrozumíván, neboť ve vztahu k těmto listinám, rovněž tak fotografiím, které jsou zachyceny v listinné podobě, neboť jsou vytištěny na listu papíru, má žalobce zachováno právo pro seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí. Postup § 51 odst. 2 správního řádu je totiž vyhrazen pro provádění těch důkazů, při jejichž provádění spolupůsobí vedle věcného obsahu důkazu i další skutečnosti, které, ač nejsou bez vlivu na posouzení věrohodnosti zdroje důkazů, nemohou být vyjádřeny v protokolu. Jiná situace je u důkazu listinou, který ve správním spise zůstává založen. Ostatně i poradní sbor ministra vnitra ke správnímu řádu se shodl na tom (viz závěr č. 115 ze dne 8.6.2012 dostupný na <http://www.mvcr.cz/clanek/zavery-poradniho-sboru-ministra-vnitra-ke-spravnimu-radu.aspx>), že při dokazování prostřednictvím písemných podkladů, jsou práva účastníka řízení zajištěna postupem podle § 36 odst. 3 správního řádu, § 51 odst. 2 správního řádu se neuplatní (pouze pokud by správní orgán přistoupil k získání podkladů jakožto pramenům důkazů jiným způsobem, např. přizváním pracovníka jiného orgánu ke sdělení určitých skutečností významných k objasnění stavu věci, měl by se zde uplatnit § 51 odst. 2 správního řádu a účastník řízení by měl být o úkonu vyrozuměn).*

To, že žalobce v rozporu se zásadou *vigilantibus iura scripta sunt* (zákony jsou psány pro bdělé) svého práva na seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí nevyužil, nemůže vytýkat správním orgánům, nýbrž pouze sobě či zvolenému zmocněnci. Procesní postup, kterého se dovolává žalobce, totiž, že se měl účastnit provádění dokazování mimo ústní jednání, by ve svém důsledku paralyzoval chod veřejné správy (ve všech řízeních, v nichž se jednání nenařizuje, neboť se vychází pouze z listin založených ve správním spise), neboť by totiž vedl k jakémusi „kvazi jednání“ a smysl § 49 odst. 1 správního řádu by se zcela vytratil, přičemž interpretaci právních předpisů vedoucích k takovým absurdním důsledkům, je třeba *per reductione ad absurdum* (pro jeho absurdní důsledky) odmítnout. Nad rámec nutného odůvodnění krajský soud uvádí, že ani okolnost absence ústního jednání v řízení o přestupku není automaticky vadou řízení mající za následek zrušení žalovaného správního rozhodnutí. Tak např. NSS v rozsudku ze dne 16.3.2005, č.j. 3 As 46/2004-60, dospěl k závěru, že správní orgán, který v prvním stupni v řízení o přestupku rozhodl, aniž by nařídil ústní jednání (§ 74 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb. o přestupcích), se dopustil vady řízení, tato vada však nemusí mít bez dalšího vliv na zákonnost rozhodnutí. Totéž platí i pro případné porušení § 51 odst. 2 správního řádu, přičemž krajský soud zdůrazňuje, že porušení tohoto ustanovení v daném případě neshledal.

Krajský soud zdůrazňuje, že v průběhu správního řízení vedeném proti provozovateli vozidla je dán pouze omezený prostor pro vznášení námitek proti spáchání přestupku, přičemž žalobci se nepodařilo zpochybnit, že v dané věci byl přestupek spáchán. S ohledem na jeho postavení se pak mohl zbavit své objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla pouze prokázáním taxativně vymezených liberačních důvodů ve smyslu ustanovení § 125 odst. 5 zákona o silničním provozu, tedy pokud by prokázal, že mu jeho vozidlo před porušením povinnosti řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích bylo odcizeno nebo mu byla odcizena jeho tabulka s přidělenou státní poznávací značkou, nebo že podal žádost o zápis změny provozovatele vozidla v registru silničních vozidel. Takové liberační důvody však žalobce neuplatnil. Krajský soud proto uzavřel, že v dané věci bylo prokázáno spáchání správního deliktu žalobcem podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu.

Konečně žalobce namítal protiústavnost skutkové podstaty správního deliktu, zejména protiústavnost povinnosti vyjádřené v ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, když tvrdil, že se po provozovateli vozidla vyžaduje objektivně nesplnitelné jednání. K této námitce krajský soud odkazuje jednak na tu okolnost, že daný správní delikt je založen na objektivní odpovědnosti, tedy není možné argumentovat zásadou presumpce neviny a dále na rozhodnutí NSS ze dne 11.12.2014, č.j. 3 As 7/2014-21, v němž je vysloven tento závěr: „Evidentním primárním úmyslem zákonodárce v právní úpravě správního deliktu dle ustanovení § 125f zákona o provozu na pozemních komunikacích je postihnout existující a jednoznačně zjištěný protiprávní stav, který byl způsoben provozem resp. užíváním vozidla při provozu na pozemních komunikacích. Podle názoru Nejvyššího správního soudu je zcela přiléhavé, pokud zákonodárce zvolil objektivní formu odpovědnosti samotného provozovatele vozidla, jenž je jako vlastník věci-nástroje spáchání protiprávnosti- z hlediska veřejného práva primární identifikovatelnou a konkrétní osobou. Nejvyšší správní soud je toho názoru, že takto konstruovaná odpovědnost působí individuálně preventivně vůči provozovateli vozidla, stejně tak jako generálně preventivně vůči okolní společnosti, neboť je zřejmé, že zjevně nastalá protiprávnost spjatá s užíváním a potažmo provozem vozidla nezůstane postižena bez odpovědnosti konkrétní osoby. Uvedené nabývá význam právě tehdy, pokud se postih konkrétního pachatele přestupku ukáže neefektivním v důsledku soukromoprávní

úpravy užívacího vztahu vozidla po linii vlastník věci-uživatel. Nejvyšší správní soud podotýká, že stejně tak jako provozovatel vozidla obvykle dbá na ochranu své majetkové hodnoty, bude též v jeho zájmu, aby při vědomí o povinnostech, které pro něj vyplývají ze zákonné úpravy, působil i na jiné osoby (tzn., zajistil dodržování povinností řidiče a pravidel provozu srov. § 125f odst. 1 zákona) ve snaze co nejvíce eliminovat negativní účinky, které mu jako provozovateli mohou vzniknout přímo při užívání jeho vozidla, byť způsobené třetími osobami, v rozporu s veřejnoprávními normami.“

Rovněž i Ústavní soud dospěl k závěru, že se nejedná o úpravu protiústavní. Usnesením ze dne 22. 12. 2015, sp. zn. I. ÚS 508/15 (dostupné na www.nalus.usoud.cz), totiž odmítl návrh na zrušení ustanovení § 125f zákona o silničním provozu. V odůvodnění zmíněného usnesení přitom uvedl: „*Pochybení obecných soudů a správních orgánů s ústavní intenzitou není Ústavním soudem ve věci spatřováno. Právní závěr o spáchání správního deliktu provozovatelem vozidla (stěžovatelem) a o uložení pokuty podle zákona o silničním provozu nevybočuje z ústavních kautel. Obecné soudy řádně, logicky a na podkladě dostatečného důkazního stavu vyložily, proč neposoudily námitky stěžovatele proti správnímu rozhodnutí o vyslovení viny a sankce za spáchaný správní delikt jako důvodné.*“ Jak dále uvedl NSS v rozsudku ze dne 23.3.2016, č.j. 6 As 128/2015-32: „*Z tohoto lze tedy dovozovat obecný závěr o ústavní konformnosti předmětné právní úpravy. Pokud by totiž Ústavní soud považoval předmětné ustanovení za protiústavní, byla by pak jeho aplikace provedená správními orgány a soudy logicky stížena protiústavností. Ústavní soud však výslovně uvedl, že v postupu soudů a správních orgánů nespátřuje pochybení dosahující intenzity protiústavnosti.*“ Na základě uvedeného je tedy krajský soud jednoznačného názoru, že se nejedná o protiústavní právní úpravu.

Závěr a náklady řízení:

Krajský soud se plně ztotožnil se skutkovým zhodnocením a s právním názorem žalovaného, jak byly vyjádřeny v žalobou napadeném rozhodnutí, přičemž dospěl k jednoznačnému závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., když neúspěšný žalobce neměl právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému nevznikly takové náklady řízení, které by přesahovaly rozsah jeho běžné úřední činnosti.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice 31. srpna 2017

JUDr. Jan Dvořák v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Kateřina Vrabcová